

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Director : C. G. DISSESCU

Prim-Redactor și
Administrator al Revistei

SILIU RĂDULESCU
Consilier la Curtea de apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RADULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893—17 Aug. 1931

I. Ionescu-Dolj. — «L'occupation ennemie de la Roumanie et ses consequences économiques et sociales» par *Dr. Gr. Antipa.*

G. D. Nedelcu. — O scrisoare de condoleanță.

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. I.* — Convențiuni. — Interpretarea lor. (Max Krainik cu B. S. Littman).

Inalta Curte de Casație și Justiție S. II. — Execuțiune silită. — Contestație la executare. — Instanța competentă. (Statul Elin cu Ecaterina Mexis).

Curtea de apel din București S. II-a. — Titlu executor. — Contestație la executare. (Filip L. Filip cu Ecaterina Mendelsohn).

Tribunalul Ilfov S. II com. — Concordat preventiv. (Banca Iancu Grumberg cu Traian Coman).

L'occupation ennemie de la Roumanie et ses consequences économiques et sociales

par

Dr. Gr. Antipa

Membru al Academiei Române

Cu o prefață de d. James S. Shotwell, profesor de istorie la Universitatea din Columbia

Secțiunea de economie și istorie a Dotațiunii Carnegie, ale cărui scopuri umanitare pentru pacea internațională sunt cunoscute, a luat în 1919 hotărârea de a scrie istoria generală, economică și socială, a marelui războiu și a consecințelor lui, asupra mersului civilizațiunii.

Pentru executarea acestei hotărâri și în vederea strângerei materialului și documentărei necesare, Consiliul Dotațiunii a dispus ca mai întâiu să se constate prin studii serioase locale, consecințele războiului în fiecare țară și apoi toate aceste monografii să servească ca material documentar pentru alcătuirea istoriei generale.

Trebuia prin urmare, în vederea executării acestui plan, ca în fiecare țară să se găsească o personalitate de seamă, un om de stat sau profesor etc., cunoscut pentru competența sa, care să scrie acel studiu referitor la istoricul și consecințele economice și sociale ale războiului în țara respectivă, cu toată știința și obiectivitatea necesară.

Pentru țara noastră, această onoare a revenit învățatului nostru academician d. Dr. Gr. Antipa.

Nu se putea o alegere mai fericită. D-l Antipa, era nu numai un profund cunoscător al condițiilor economice și sociale în România, dar era poate singurul din țara noastră, cel mai în măsură a face acest studiu în mod documentat, așa cum dorea dotațiunea, fiind știut că d-sa a fost lăsat de Guvernul român în București, în momentul retragerii la Iași, cu însărcinarea de a conduce Ministerul de Agricultură și Domenii, în timpul și sub ocupațiunea inamică.

Lucrarea d-lui Antipa, a apărut de curând într'un volum de 85 pagini în limba franceză, fiind publicată de Dotațiunea Carnegie, ca publicațiune a sa, însoțită de o prefață elogioasă a directorului secțiunii economice, D-l James S. Shotwell, profesor de istorie la Universitatea din Columbia, adică la aceiași secțiune, unde este director-ajutor și D-l Dr. David Mitrany, autorul strălucitului studiu, asupra caracterului reformei agrare în Europa Centrală.

Ca unul care am trăit zilele cumplite ale ocupațiunii inimice în București, citind monografia d-lui Antipa, care deși scrișă într'un spirit foarte obiectiv, fără resentimente, ori menajamente, am rămas impresionat de modul admirabil în care d-sa a reușit să descrie și să sistematizeze toate abuzurile, toate actele de prădăciune săvârșite de apostolii *Kulturii*, în tovărășia bulgarilor și a turcilor¹⁾. Dar ceea ce impresionează și mai mult, este documentarea admirabilă—cu acte oficiale—a tuturor faptelor descrise și cari pun în adevărata lor lumină procedeele ipocrite ale *ocupanților*. Aceasta e datorită și împrejurării că d-sa a putut să-și procure chiar și actele secrete ale administrațiunii militare inimice în România, (*Wirtschaftstab-ul*), din arhivele părăsite de nemți, în urma evacuării precipitate ce au fost siliți să facă în Noemvrie 1918.

Atât din expunerea d-lui Antipa cât și din documentele publicate, rezultă că, în afară de actele de prădăciune și abuzurile săvârșite în prima pe-

¹⁾ Noi înșine am fost martorul unei astfel de prădăciuni săvârșită de un ofițer turc, în casa mult regretatului coleg Matei Balș. La vre-o zece zile dela ocuparea Capitalei, servitoarea regretatului coleg, a venit să ne înștiințeze că un ofițer turc a venit să ridice cărțile din bibliotecă. Ducându-ne acolo și întrebând în ce scop se ridică cărțile, mi-a explicat că «acele cărți sunt necesare pentru biblioteca națională din Constantinopol». La rugămintele mele de a cruța casa acestui coleg distins, a convenit să lase numai cărțile românești, ridicând pe toate cele franceze.

rioadă a ocupațiunei, toate actele de istovirea țării, în timp de doi ani, în disprețul celor mai elementare principii umanitare și al dreptului internațional, consacrat de convenția dela Haga, lăsând în crudă suferință populațiunea țării, au fost săvârșite după instrucțiunile administrațiunei superioare militare. O administrațiune militară vastă, organizată cu secțiuni și subsecțiuni, pentru toate ramurile de producțiune ale țării, a făcut tot ce a voit față cu o populațiune dezarmată și amenințată.

D-l Antipa are cuvinte semnificative la adresa ocupanților, spunând formal că toate acele abuzuri au fost făcute din calcul și *cu premeditare*.

Vorbind de exploatarea nemiloasă a țării d-l Antipa spune: «*ceci fut accompli sur une echelle inconnue jusqu'ici et d'une façon prémédité et méthodique. . . . une entreprise gigantesque, telle que l'histoire n'en a jamais enregistrée jusqu'ici de comparable*» (pag. 46).

Scopul acelei administrațiuni militare d-l Antipa îl apreciază astfel: «*mettre la main bien vite sur tous les provisions qui se trouvaient dans le pays et les envoyer le plus tôt possible vers la patrie en détresse*», (pag. 46).

Pentru a invedera aceasta, d-nul Antipa citează ordonanțele date prin care sub sancțiuni penale aspre, fiecare locuitor din teritoriul ocupat era obligat să facă o declarație de toate proviziunile, mărfurile etc. ce posedă sau le avea în domiciliu, provizii pe care trebuia apoi să le predea Administrațiunei militare, având dreptul să rețină numai o mică parte pentru el (25%). D-l Antipa constată apoi că o parte din acele provizii au fost revândute populațiunei, însă numai contra *aur*.

Autorul monografiei denunță apoi mijlocul original și îndrăzneț al acestei administrațiuni, de a lua fără plată toate aceste produse și bogății ale țării, prin emiterea unei hârtii-monedă, specială pentru teritoriul ocupat, cu care plătea rechizițiunile făcute, hârtie, a cărei plată, plănuise să fie lăsată în total în sarcina Statului român.

D-l Antipa reproduce chiar Protocolul încheiat la Berlin, la 29 Octombrie 1916, care autoriza emiterea acestei hârtii.

Aceste constatări au determinat pe distinsul academician să scrie următoarele rânduri cu privire la legalitatea activității administrațiunei militare în România:

«*Car ceci est la seule défférence entre les dépre-dations bulgars, et la système allemand qui consistait à tout absorber lentement et tranquillement, avec force ordonnances et punitions.*

Après les Bulgares il restait encore quelque chose sous les ruines des incendies; après les Allemands, rien que désillusion du sujet de la valeur du mot «legalité» (pag. 149).

Lucrarea cuprinde următoarele capitole:

1. Intrarea României în războiul mondial;
2. Prima perioadă a ocupațiunei în România și consecințele economice și sociale;
3. A doua perioadă a ocupațiunei României și consecințele ei;
4. Statul major economic și rezultatele activității sale;
5. Starea țării la finele ocupațiunei și consecințele ei.

Concluziunile la cari ajunge distinsul academician, asupra consecințelor economice și sociale ale războiului asupra țării noastre, le rezumăm astfel:

a) Toate instalațiunile statului, comercianților și particularilor, cu privire la producțiune, comerț, transport, stagnează; orice activitate fiind paralizată prin devastările și demontările făcute mașinilor etc. și ridicarea lor.

b) Suferințele morale și fizice ale populațiunei din cauza lipsurilor de tot felul și a sărăciei generale în care a fost adusă.

c) Ruina economică și financiară a țării și înglotarea în datorii, atât a statului cât și a particularilor;

d) Oprirea în loc a oricărei dezvoltări culturale etc. etc.

e) Că aceste consecințe se vor resfrânge timp de circa 60 ani și asupra generațiilor viitoare.

Este însă imposibil a prezenta un rezumat complet al valoroasei lucrări a d-lui Antipa; documentele și faptele descrise sunt prea numeroase și prea importante spre a fi rezumate.

Cum se vede, monografia d-nului Antipa este o lucrare care servește cu prisosință nu numai scopul pentru care a fost întocmită, dar aduce evidente și reale servicii țării.

Interesele superioare ale umanității, găsesc în această lucrare un far luminos. Ea poate inspira celor cari doresc o lume mai bună, mai civilizată și mai umană, soluțiuni sigure pentru viitor.

De aceea, recomand cu toată căldura citirea ei, oricărui român; în ea va găsi multe din cauzele greutăților de azi 1).

Ionescu-Dolj

Președinte la Consiliul Legislativ.

1) Valoroasa lucrare a d-lui Antipa, nu e o istorie completă a ocupațiunei inamice, ci numai o puternică contribuțiune, după cum spune și d-sa, referitoare la partea economică și socială. Sunt și alte lucrări, cari pot servi istoricului de mâine, care ar dori să cerceteze și să infirmeze asupra consecințelor războiului în România. Astfel, menționăm, importanța lucrare, cu caracter financiar-economic, a d-lui C. Băicoianu, director la Banca Națională a României «*La Banque Nationale de Roumanie pendant l'occupation*» (Noemvrie 1916—Noemvrie 1918) 1921, Recueil Sirey.

D-l Băicoianu, se ocupă de sequestru aplicat de nemți, asupra Băncii Naționale și de emisiunea făcută de Banca Generală, stabilind ilegalitatea acestor măsuri și prin consecință daunele cauzate Băncii Naționale prin faptul Băncii Generale, de a fi acceptat să servească, contra legilor române, ca Bancă de emisiune. pentru hîrtia monedă a nemților

D-sa, ca și d-l Antipa, reproduce toate actele și documentele oficiale în legătură cu faptele de cari se ocupă.

E poate cea mai de seamă expunere a politicii financiare a nemților în teritoriul român ocupat.

Partea însă, cea mai puțin cunoscută și asupra căreia nu s'a scris atât de mult, este partea referitoare la amestecul puterii ocupante în administrațiunea justiției, precum și asupra atitudinii magistraturii față de măsurile ocupantului.

Nici în importanta lucrare a d-lui G. Nedelcu, fost secretargeneral al Ministerului de Justiție, în prima perioadă a ocupațiunei «*Justiția română sub ocupațiune*» 1923, nici în aceea a învățatului nostru coleg d-l Andrei Rădulescu «*Quelques pages de droit international, au temps, de l'occupation de la Roumanie*» din volumul «*Hommages à M. De Saint-Aulaire*» nu am găsit complet expusă acțiunea de protestare a Curții de Apel din București.

Fiind unul din cei trei, cari au condus această acțiune, țin să dau uhele lămuriri, în legătură cu obiectul lucrărilor de mai sus, lămuriri pe care le credem de natură a completa paginile triste ale acelor vremuri. De la 23 Noemvrie (6 Decemvrie) 1917, ocupațiii nu s'au preocupat propriu zis de Justiție și de magistrați. Nu înțeleg prin aceasta că magistrații au fost scutiți de tot felul de șicane și mizerii, de oarece mulți au fost luați ostatici, atenție de care s'a bucurat și scriitorul acestor rânduri, alora li s'a ocupat casele etc. A urmat

apoi evacuarea totală sau parțială a localurilor instanțelor judecătorești; mutări de arhive, distrugeri de dosare prin aruncarea lor în stradă, incendierea tribunalelor (Târgoviște de 2 ori), amenințări, etc.

După aproape patru luni, la 1 Martie 1917, s'a răspândit svonul că ocupanții voesc să dea o ordonanță cu privire la funcționarea justiției. Dela Ministerul Justiției, unde ordonanța fusese trimisă spre a fi cunoscută și tradusă, am putut la 23 Martie prin buna voință unui funcționar, să iau notă de principalele ei dispozițiuni. Același lucru l'au făcut de sigur și alți magistrați.

Cum Curtea de Apel din București, din care făceam parte la acea epocă, era instanța cea mai înaltă, din partea ocupată a țării, pentru că Curtea de Casație fusese strămutată la Iași și cei 7—8 Consilieri căți rămăsese în teritoriul ocupat, nu puteau funcționa, s'a început imediat consfătuirile între magistrații Curții, asupra atitudinii de luat. S'a format un Comitet de trei, compus din d-nii : Oscar Niculescu, E. Miculescu și subsemnatul, pentru a studia dispozițiile ordonanței și a redacta un memoriu protest.

Patru erau punctele grave din ordonanță cari aduceau modificări legislației țării :

1) « Modificarea formulei executorii, în sensul ca ea să nu mai fie dată în numele Regelui, ci numai în numele legii ;

2) « Suprimarea căilor de atac — apelului contra sentințelor pronunțate de tribunalele în materie penală, urmând ca sentințele lor să fie definitive.

« Se respecta totuși calea apelului contra cărților de judecată ;

3) « Limitarea competenței instanțelor române, în cece privește judecarea supușilor germani și ai Statelor aliate Germaniei. Toți aceștia urmau a fi judecați de instanțele militare germane. Mai mult chiar românii erau sustrași competenței tribunalelor române, în caz de conflict cu un german sau aliat ; în aceste cazuri, românul, fie reclamant sau pârît, urmă să fie justițiabil de tribunalele germane. « O singură excepțiune se făcea la această regulă. aceea că se lăsa facultatea germanului sau aliaților, când erau reclamanți, de a putea adresa cererea și tribunalelor române. ;

4) « Numirea unui comisar, care în cazurile excepției de mai sus, adică când instanțele române, ar fi chemate să judece un german sau aliat, să asiste la ședință, să facă propozițiuni și chiar la deliberrările judecătorilor.

« Intoate aceste cazuri șeful instanței eră obligat să anunțe pe guvernatorul militar și în Dobrogea pe inspectorul etapelor, pentru numirea comisarului.

« In fine, în ultima dispozițiune prevede că în caz de contestație asupra naționalității unei persoane chemate în fața instanțelor române procesul trebuia suspendat și cazul adus la cunoștința guvernatorului militar, care singur putea decide definitiv asupra chestiunii «.

Cum toate aceste puncte erau contrare dispozițiunilor formale ale Convenției de la Haga, doctriinei dreptului internațional și chiar instrucțiilor publicate de Statul Major german pe care d. O. N. cu l scu le poseda din fericire într'o broșură, tradusă în limba franceză de Paul Carpentier : « *Kriegsgebrauch im Land Krige* », noi comitetul de trei, am redactat un memoriu prin care documentam aceasta.

Judecătorii tribunalului Ilfov au redactat în același timp un memoriu similar, spre a fi depus Maresalului.

În acest timp a venit vacanța Paștelor care începea la 26 Martie st. v. Paștele ortodox fiind la 2 Aprilie (15 Aprilie st. n.).

Cum faimoasa ordonanță nu apărea în *Foia Oficială* se speră că poate ocupanții au cedat. Speraște zădarnice. Tocmai la 10 Aprilie 1917, în ajunul sărbătorilor Paștelor a apărut ordonanța No. 31 în care erau conținute nemodificate toate dispozițiunile în contra cărora făcusem protestul.

După vacanță s'a convocat Curtea în ședință plenară pentru a decide asupra atitudinii. Toți magistrații din teritoriul ocupat așteptau cu nerăbdare decizia Curții. Într'o primă, ședință, la 23 Aprilie 1917, Curtea, în unanimitate, considerând că ordonanța atinge prestigiul magistraturii, a hotărât suspendarea judecăților până la obținerea unui rezultat favorabil și a delegat pe Primul Președinte d-l Oscar Niculescu, să ceară imediat o audiență Maresalului Makensen, spre a-i înmâna memoriul și a-i expune și verbal ilegalitățile conținute în ordonanță, cece d-sa a și făcut. Cum suspendarea judecăților durase aproape trei săptămâni, cece cauza prejudiciu imprecinațiilor și

acordarea audienței întârziă, Curtea s'a întrunit din nou, la 14 Mai 1917, când examinând situația creată, a hotărât, în așteptarea rezultatelor audienței, să reia activitatea, însă numai pentru afacerile în afară de prevederile ordonanței.

Între timp, d-l Prim Președinte Oscar Niculescu, după insistența comitetului, a invitat și pe decanul avocaților spre a-l consulta asupra atitudinii de luat și dacă avocații înțeleg să se solidarizeze cu atitudinea Curții, în caz că Curtea ar hotărî suspendarea Justiției, Decanul venind și declarând că nu este de părere să se recurgă la măsura suspendării, Curtea a rămas să lupte cu propriile ei forțe.

În fine, Primul Președinte, fiind chemat în audiență, nu a fost primit de maresal, ci de un ofițer superior, care i-a declarat că e însărcinat cu supravegherea justiției.

Acest ofițer a declarat că nu se mai poate reveni asupra ordonanței, că dacă ar fi știut de acele ilegalități nu ar fi dat-o, dar nimeni nu le-a atras atențiunea.

Totuși, cam în acest timp, a venit, și o adresă de modificarea a unor dispozițiuni din ordonanță.

S'a decis din nou convocarea Curții.

În ședința memorabilă dela 18 Iunie 1917, mi-am luat sarcina de a arăta Curții, că în condițiunile umilitoare în care ordonanța pune justiția țării, prin regimul pe care-l introduce ; prin situațiunea creată românului, mai rea decât sub regimul capitulațiunilor de a fi judecat de judecători străini, în țara lui ; prin modificările aduse legilor, contrar Convenției dela Haga. Curtea, cași celelalte instanțe nu mai poate funcționa și că trebuie să decidă suspendarea cursului justiției.

Nutream speranța că Curtea va confirma deciziunea sa anterioară. M'am înșelat însă căci, puțini (5) au fost de părerea ce expuneam. Majoritatea, care a hotărît rămânerea la post și reluarea activității a fost influențată de ideea că suspendarea cursului judecării, ar da ocupanților prilegiul de a numi alți judecători și prin aceasta s'ar creea o situație mai grea concetățenilor noștrii.

În dezacord sufletesc cu majoritatea m'am retras din Curte, făcând cerere scrisă Primului Președinte în acest sens, înregistrată la No. 468/917 ; însă după 15 zile de abținere, în urma stăruințelor unora dintre colegi, și a informațiuni că Ordonanța nu se aplică, mai ales în urma modificărilor ce i se aduseseră, am cedat și m'am reîntors la Curte.

Modificările ce se aduseseră Ordonanței erau următoarele :

a) că formula executorie se va da tot în numele legii, însă că se poate menționa art. 36 din Constituție și art. 135 din procedura civilă. În aceste texte se spune că executarea se face în numele Regelui ;

b) că comisarii vor lua parte numai dacă părțile prezinte vor cere aceasta, că el nu va avea dreptul să ia cuvântul, nici să asiste la deliberrarea judecătorilor ;

c) că nu mai este nevoie de deciziunea autorităților militare asupra contestațiunilor referitoare la naționalitate, când aceasta este evidentă.

Am făcut această scurtă notiță spre a arăta că magistrații obligați a rămâne sub ocupațiune, n'au primit, cu inima ușoară injoncțiunile inamicului, ci au făcut tot ce puteau face în fața baionetelor. De sigur că suspendarea cursului justiției ar fi fost soluțiunea cea mai bună și cea mai demnă.

I. I.-D.

Distinsul nostru colaborator și prieten Gh. D. Nedelcu ne-a trimis o înduioșătoare scrisoare de condoleanță pentru pierderea lui B. P. Rădulescu. În memoria lui o publicăm aci :

Lipsind din Capitală în tot timpul vacanțelor judecătorești, abia astăzi am aflat prin «Dreptul» că ai pierdut pe tatăl dumitale.

L'am cunoscut pe tatăl d-tale și l'am iubit.

L'am cunoscut, sunt aproape 28 ani, când i-am înmânat primul meu articol publicat în «Dreptul»: «Textul autentic al Codului civil și manuscrisul acestui Cod investit cu semnătura domnească și sigiliul statului.»

De atunci, legătura de prietenie dintre noi s'a strâns tot mai mult.

L'am iubit, fiindcă nu se poate să nu iubești bunătațea, blândețea și amabilitatea.

Nu-i voi uita privirea visătoare și liniștită cu care te apropia, cuvintele înțelepte cu care te întreținea și dragostea de muncă ce respira.

Era un om.

Cu tot sufletul iau parte la marea durere ce ai încercat și plâng împreună cu dumneata.

George D. Nedelcu.

Mulțumim mult Domnului Nedelcu pentru aceste bine simțite cuvinte.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 3 Decembrie 1929

Președinția D-lui Sever Tipei, consilier

Max Krainik & Comp. cu E. S. Littman

CONVENȚIUNI. — INTERPRETAREA LOR. — NORME STABILITE DE CODUL CIVIL. — DACĂ SUNT OBLIGATORII. — ART. 277 ȘI 983 C. CIVIL.

Dispozițiunile cuprinse în art. 997 și 983 cod, civil, ca în genere toate dispozițiunile cuprinse în secțiunea din codul civil intitulată „despre interpretarea convențiilor”, constituiesc simple indicațiuni date judecătorilor, iar nu norme obligatorii, care să poată atrage casarea hotărârilor date de instanțele de fond; astfel că din moment ce instanța de fond își face convingerea că intențiunea părților într'o convenție susceptibilă de interpretare este cea stabilită prin interpretare, controlul Curții de Casație nu mai este posibil.

No. 2668. — Respins recursul făcut de către Societatea în nume colectiv Max Krainik & Comp. în contra deciziei cu No. 239 din 15 Mai 1929 a Curții de Apel din București S. II în proces cu D. S. Littman.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Societatea în nume colectiv Max Krainik & Comp. din București în contra deciziei No. 239 din 15 Mai 1929 a Curții de Apel din București, Secțiunea II-a, dată în proces cu D. S. Littmann;

Având în vedere deciziunea atacată cu recurs din care rezultă că intimatul în recurs, D. S. Littmann, proprietarul imobilului din București, Calea Moșilor No. 88, a intentat acțiune contra recurenței, Societatea în nume colectiv Max Krainik & Comp., spre a fi obligată să-i plătească suma de 58.900 lei, reprezentând diferența de impozit pe 1927 și 1928, datorată pe baza contractului de închiriere la apartamentul ocupat ca chirie în imobilul de mai sus;

Că acțiunea a fost respinsă de Tribunalul Ilfov, Secția I-a, prin sentința No. 739 din 928; dar în apel a fost admisă de Curtea din București prin deciziunea atacată cu recurs;

Că, spre a decide astfel Curtea de Apel, interpretând contractul de închiriere dintre părți, motivează că prin contract obligațiunea plății impozitului la apartamentul închiriat a fost pusă în sarcina recurenței; că evaluarea minimală a impozitului prevăzută la art. 10 din contract, conform căruia recurenta este obligată să plătească 8.000 lei drept impozit fiscal, se justifică prin aceea, că la acea epocă nu se știa încă ce impozit trebuie să plătească proprietarul, legea de unificare a contribuțiilor directe fiind la începutul ei de aplicare; că interpretarea de mai sus rezultă și din art. 15 al contractului, care pune în sarcina recurenței obligațiunea de a contribui la plata sporurilor dărilor în mod proporțional cu chiria ce plătește, ceea ce dovedește că părțile au avut în vedere suma impozitelor de plătit față de chirie, iar nu urcarea impozitelor, căci în acest din urmă caz eventualul spor s'ar fi calculat în proporție cu suma de 8.000 lei care ar fi servit ca bază de calcul, ceea ce nu rezultă din contract; că întrucât intimatul a plătit impozit asupra întregului imobil suma de lei 178.500 pe anul 1927 și de 276.760 lei pe 1928, urmează că recurenta trebuie să plătească intimatului pentru impozit, în proporție cu chiria, suma de 29.400 lei pe anul 1927 și de 45.500 lei pe 1928; că scăzându-se din aceste sume câte 8.000 lei impozit achitat de recurentă rămâne ca aceasta să îi achite restul, adică în total 58.900 lei;

Văzând motivele de recurs:

I. Exces de putere, eroare grosieră de fapt și rea interpretare a convenției și omisiune esențială;

II. Violarea art. 977 și 993 c. civil.

Având în vedere că prin motivele de recurs, recurenta critică deciziunea Curții de Apel pentru exces de putere, eroare gravă de fapt, denaturarea convenției de închiriere, omisiune esențială și violarea art. 977 și 983 c. civil, susținând în substanță că nu este exactă afirmațiunea Curții că prin convențiunea de închiriere dânsa s'ar fi obligat la plata unui impozit proporțional cu chiria; că în realitate s'a convenit să plătească drept impozit anual 8.000 lei, iar prin art. 15 din contract s'a stabilit că la această sumă să se plătească un spor proporțional cu urcarea eventuală de către legiuitor a impozitului; că apoi chiar dacă ar fi bună interpretarea Curții, nu se motivează cum s'a calculat cuantumul impozitului pe care să'l plătească dânsa în proporție cu chiria.

Considerând că este de atributul exclusiv al instanțelor de fond să interpreteze clauzele îndoelnice și puțin precise ale unei convențiuni și să stabilească din cuprinsul lor intențiunea părților cu privire la drepturile și obligațiunile ce și-au luat prin convențiune;

Că, potrivit art. 30, punctul 8 din legea sa organică, numai atunci Curtea de Casație censurează interpretarea dată convențiilor de instanțele de fond când prin ea s'a schimbat însăși natura convențiunii sau s'a denaturat înțelesul ei clar și vădit neîndoelnic;

Considerând că, în speță, contractul de închiriere dintre părți nu precizează, în termeni clari și categorici, că recurenta s'ar fi obligat—precum se susține prin motivele de recurs— să plătească drept impozite la apartamentul închiriat suma fixă de 8.000 lei, plus eventualul spor la acea sumă în proporție cu urcarea de impozit hotărâtă de legiuitor, ci, dimpotrivă, relativ la întinderea obli-

gațiunii luate de recurentă de a plăti impozit, cuprinde dispozițiuni îndoelnice și puțin precise;

Că în atare situațiune Curtea de fond a fost în drept să pășească la interpretarea contractului dintre părți;

Considerând că prin interpretarea dată contractului Curtea de fond stabilește că în intențiunea părților a fost ca recurenta să plătească întreg impozitul pentru apartamentul închiriat și că aceasta rezultă în mod evident din art. 15 al contractului, care arată că în caz de eventuală sporire a impozitului recurenta va plăti și ea spor, astfel că impozitul plătit de ea să fie proporțional cu chiria;

Considerând că această interpretare, fiind motivată și nedovedindu-se a fi contrarie vreunei clauze clare și precise din contractul de închiriere, rămâne definitivă și, conform principiilor fixate mai sus, scapă de censura Curții de Casație;

Considerând că de violarea art. 977 c. civ., care prevede că interpretarea convențiunilor se face după intențiunea comună a părților, iar nu după sensul literar al termenilor, și de violarea art. 983 care arată că în caz de îndoială interpretarea se face în favoarea celui ce se obligă, nu poate fi vorba în speță, de oarece dispozițiunile cuprinse în menționatele articole, ca în genere toate dispozițiunile cuprinse în secțiunea din codul civil intitulată «despre interpretarea convențiunilor», constituiesc simple indicațiuni date judecătorilor, iar nu norme obligatorii, care să poată atrage casarea hotărârilor date de instanțele de fond; astfel că din moment ce instanța de fond își face convingerea că intențiunea părților într-o convențiune susceptibilă de interpretare este cea stabilită prin interpretare, controlul Curții de Casație nu este posibil;

Considerând, prin urmare, că față de cele de mai sus, partea din primul motiv și întreg motivul al doilea de recurs, prin care se critică interpretarea dată de Curtea de Apel contractului de închiriere dintre părți, nu sunt întemeiate;

Considerând că a doua parte a primului motiv, prin care recurenta pretinde că instanța de apel nu motivează cum a calculat quantumul impozitului pe care să-l plătească intimatului, este de asemenea neîntemeiată, fiindcă recurenta n'a obiectat în fața Curții de Apel, că diferența de impozit pe care este ținută s'o plătească după criteriul stabilit prin interpretare, — adică impozit corespunzător chiriei — n'ar fi aceea pretinsă de intimat prin acțiune și, pe de altă parte, Curtea de fond motivează în realitate soluțiunea sa, arătând că sumele, pe care recurenta este obligată să le plătească drept impozit pe anii 1927 și 1928, le-a fixat ținând seamă de cifra impozitului datorat de intimat la întreg imobilul, potrivit proceselor verbale de impunere dela dosar și raportând acest impozit integral la chiria plătită de recurent — calcul care rămâne bine efectuat, nedovedindu-se a fi rezultatul vreunei erori;

Că, așa fiind, recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-A

Audiența de la 20 Ianuarie 1931

Președinția D-lui C. G. Rătescu, președinte

Stațul Elen cu Ecaterina Mexis

EXECUȚIUNE SILITĂ. — CONTESTAȚIE LA EXECUTARE. — ORDONAREA GREȘITĂ A EXECUTĂREI. — INSTANȚA COMPETINTE A STATUA ASUPRA CONTESTAȚIEI. — ART. 400 PR. CIVILĂ.

EXECUȚIUNE SILITĂ. — IMOBIL URMĂRIT. — RENUNȚAREA CREDITORULUI LA CREAȚA SA. — CONTESTATORI. — DREPT DE PROPRIETATE ASUPRA IMOBILULUI URMĂRIT. — INSTANȚA COMPETINTE. — ART. 400 PR. CIVILĂ.

10. Când printr'o contestațiune se pretinde că greșit s'a ordonat executarea unei hotărâri, întru cât acea hotărâre prin caracterul ei nu era susceptibilă de o executare în fapt, instanța competentă a statua, este cea carea ordonat executarea, de oarece în acest caz contestațiunea este privitoare la întinderea și aplicarea hotărârii ce se execută.

20. Tribunalul de urmărire este cel competent ca să se pronunțe asupra unei contestații, prin care contestatorii ar pretinde că ei au dreptul de proprietate asupra imobilului urmărit; după cum tot acest tribunal are căderea de a judeca și contestația bazată pe renunțarea creditorului urmăritor la creanța sa, când e făcută posterior titlului ce se execută, întru cât în ambele cazuri, acest titlu nu este contestat în conținutul lui, discuțiunea fiind numai cu privire la însăși executarea, care singură poate vătămă pe cei ce o contestă.

No. 616. — Respins recursul făcut de către Statul Elen în contra deciziunii cu No. 133/928 a Curții de Apel din București S. II, și în contra jurnalului cu No. 94/928 a aceleiași Curți.

S'au ascultat d-nii avocați C. A. Stoianovici pentru recurent și Al. Cerban pentru intimati.

Curtea,

Deliberând asupra recursului făcut de Statul Elen în contra deciziunii No. 133/928 a Curții de Apel București Secția II, și contra jurnalului cu No. 64/928 a aceleiași Curți;

Având în vedere că, din examinarea lucrărilor dela dosar, se constată următoarele: Statul Elen a cerut și obținut investirea cu titlu executoriu și punerea în executare prin intermediul Tribunalului Ialomița, a deciziunii No. 204/896 a Curții de Apel București, Secțiunea II-a; la această executare s'a făcut contestație, înaintea instanței a cărei hotărâre se execută de: Ecaterina, Leon și Gheorghe Mexis, această contestație fiind admisă prin deciziunea No. 133 din 1928. Statul Elen a făcut recursul de față.

Asupra motivului I de casare, depus prin petițiunea No. No. 11298/12 Iunie 1928:

«Violarea și greșita interpretare a art. 400 proc. civ. eroare grosieră de fapt; omisiune esențială, nemativare».

Considerând că, prin acest motiv de casare, recurentul susține că motivele II, IV și VIII ale contestațiunii nu se puteau invoca și examina înaintea Curții de Apel, ci numai înaintea Tribunalului de urmărire, întrucât prin aceste mo-

tive se pune în discuțiune felul cum s'a făcut executarea și dreptul de proprietate ce contestatorii pretind a avea asupra imobilelor în discuțiune, iar nu deciziunea ce se execută și nici că învestirea ei ar fi fost greșită.

Considerând că, din motivul II al contestației se constată că Ecaterina Leon și Gheorghe Mexis au invocat în fața Curții de Apel, caracterul neexecutoriu al hotărîrii ce se execută, fiind vorba de o hotărîre de trimitere în posesiune și neopozabilitatea acestei hotărîri, față de ei, terțe persoane și anume, au susținut că această trimitere în posesiune cu încuviințarea justiției, nu are alt caracter decât îndeplinirea unei formalități al cărei efect este de a îmbrăca și abilita pe legatarul universal în speță și Statul Elen, cu drepturile și obligațiunile lui decujus iar nu de a putea deposeda, fără judecată pe terțe persoane.

Având în vedere că, pronunțându-se asupra acestui motiv, instanța de fond argumentează că a fost bine invocat înaintea Curții de Apel a cărei deciziune se execută întrucât numai acea Curte eră în măsură să fixeze caracterul, efectele și sfera de acțiune a deciziei ce a dat și că este întemeiat, întrucât în speță s'a pus în executare o hotărîre de trimitere în posesie, care, chiar când e obținută pe cale contencioasă, nu are rol, decât de a investi pe succesori care nu au sezină cu calitatea de moștenitori, și care nu se poate execută, în fapt, față de terțe persoane.

Considerând că, din cele mai sus expuse, rezultă că arătările din acest motiv de casare și anume că nu s'a pus de contestatori în discuția Curții de Apel decât modul executării și un pretins drept de proprietate asupra imobilelor nu corespund realității, întrucât atât din decizia atacată cu recurs, cât și din motivul II de contestație se constată că intimații în recurs, au susținut înaintea instanței de fond, că hotărîrea ce se execută, prin chiar caracterul ei nu este susceptibilă de o executare în fapt.

Considerând că atunci când prin contestațiune se pretinde că greșit s'a ordonat executarea unei hotărîri deoarece acea hotărîre, prin chiar caracterul ei, nu e susceptibilă de o executare în fapt, instanța competentă a se pronunța este aceia care a ordonat executarea, întrucât în acest caz o atare contestațiune este privitoare la întinderea și aplicarea hotărîrii ce se execută.

Că astfel fiind, bine Curtea de Apel, a decis în speță că este competentă a se pronunța asupra motivului II de contestațiune, și deci motivul de casare este nefundat din acest punct de vedere.

Având în vedere însă, că, astfel cum s'a arătat și mai sus, tot prin acest motiv, recurentul mai susține că motivele IV și VIII de contestațiune, nu se putea invoca și examină înaintea instanței a cărei deciziune se execută.

Având în vedere că, prin aceste motive, contestatorii se opuneau la executare, pe considerațiunea că sunt proprietarii imobilelor în discuțiune, în virtutea dreptului de acceșiune și pentru că Statul Elen a renunțat la drepturile sale, asupra acelor imobile. ;

Considerând că, atunci când contestatorii pretind că au, asupra imobilelor, vizate de executare, un drept de proprietate, competent a judeca este Tribunalul de urmărire că, tot această instanță are căderea de a judeca și contestațiunea bazată pe renunțarea urmăritului la drepturile sale,

renunțare ulterioară titlului ce se execută, întrucât în ambele cazuri, acest titlu nu este contestat în conținutul lui, discuțiunea neprezentând interes decât cu referire la executarea însăși, singura care poate vătăma pe acei ce o contestă ;

Că astfel fiind, greșit Curtea de Apel, ca instanță a cărei hotărîre se execută, s'a socotit competentă a soluționa motivele IV și VIII de contestațiune și deci motivul de casare este întemeiat din acest punct de vedere ;

Că totuși, față cu împrejurarea ce contestatorii au susținut prin motivul II, că greșit s'a ordonat executarea în fapt a deciziei No. 204/895, că acest motiv de contestație a fost admis de Curtea de Apel și că din acest punct de vedere hotărîrea supusă recursului a rămas definitivă prin respingerea motivului de casare formulat asupra acestui punct, urmează că admiterea contestației și anularea punerii în posesie a Statului Elen afectuată prin procesul verbal al Corpului de Portărei Ialomița din 16 Decembrie 1927 se menține iar recursul cată a fi respins.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II-a

Audiența dela 15 Februarie 1930

Președinția D-lui N. N. Ioanid, președinte

Filip L. Filip cu Ecaterina Mendelsohn

TITLU EXECUTOR. — CONTESTAȚIE LA EXECUTARE. — INCHEEREA PRIN CARE SE DISPUNE INVESTIREA CU FORMULA EXECUTORIE — DACĂ POATE FI ATACATĂ PE CALEA APELULUI. — ART. 104, 373, 378 388 ȘI 496 PR. CIVILĂ.

Cu toate că cel care este supus unei urmăriri începute în baza unui titlu investit cu formula executorie, are dreptul de a ataca învestirea, pe calea contestațiunii îndreptate în contra urmăririi silite, se poate adresa totuși și pe calea apelului în contra încheerii Tribunalului, prin care se dispune învestirea cu formula executorie, deoarece nici un text de lege nu deroagă în această privință, dela regula pusă în art. 104 pr. civilă, potrivit căreia măsurile de ordin grațios sunt supuse apelului.

No. 1356.— Respins după divergență, incidentul de inadmisibilitatea apelului făcut de către Filip L. Filip în contra jurnalului cu No. 17773 din 5 Noembrie 1929 dat de către Tribunalul de Notariat Ilfov, în proces cu Ecaterina Mendelsohn.

S'au ascultat d-nii avocați A. Bentoiu, și Em. Otulescu pentru intimată în desvoltarea incidentului de inadmisibilitatea incidentului și I. Micescu, Al. Bălănescu și I. Gr. Periețeanu pentru apelant în combaterea incidentului.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Filip L. Filip în contra jurnalului No. 17773 din 5 Noembrie 1929, dat de Tribunalul Notariat Ilfov, prin care s'a dispus învestirea cu formula executorie a actului de partaj autentificat de acelaș Tribunal la No. 29408/928 și transcris la No. 15942/928 ;

Având în vedere că prin jurnalul No. 7651 din 14 Decembrie 1929, această Curte a făcut divergență asupra chestiunii incidentale ridicată de intimata Ecaterina Mendelsohn, în privința admisibilității în principiu a apelului

în contra unui jurnal de investire ; cheștiune pe care Curtea urmează a o soluționa în complectul său de divergență ;

Având în vedere că, în susținerea incidentului său de inadmisibilitatea apelului, intimata a susținut : a) că încheierea de investire cu formula executorie nu este o hotărîre, întrucît faza judecării nu este terminată și deci nu poate fi susceptibilă de apel, nici în baza art. 316 pr. civ. referitor la materie contencioasă, nici în baza art. 104 pr. civ. referitor la materia grațioasă, ci este susceptibilă numai de calea contestațiunii la executare ; b) că această încheiere de investire face parte din faza executării, fiind primul act de executare, și instanța punând formula de executare, lucrează nu ca organ de jurisdicție, ci ca organ de executare, prin delegația puterii executive ; c) că investirea nederivând din puterea de jurisdicție, ci din imperium, nu este nevoie de o încheiere, și că lipsa încheierei nefiind sancționată de vreun text de lege, urmează că nu s'ar putea anulă formula executorie pe acest motiv ;

Că apelantul, în combatere, a răspuns : a) În practica judecătorească, investirea cu formula executorie a hotărîrilor și a actelor autentice se face pe baza art. 104 proc. civ. și această practică este justificată, întrucît încheierea de investire nu face parte din actele de executare, ci este o procedură și o condiție prealabilă executării (art. 378 proc. civ.) ; b) Contestația este o cale de atac în contra executării și art. 388 și 496 proc. civ. arată că executarea începe cu somația sau comandamentul, deci investirea este anterioară executării, iar nu începutul executării ; c) Că indiferent dacă investirea s'ar putea face numai printr'o încheiere sau chiar printr'o simplă rezoluție, din moment ce Tribunalul a dat o încheiere, nu se poate refuză dreptul de apel, în baza art. 104 proc. civilă ;

Având în vedere că, după art. 40 din Constituție și art. 2 din legea de organizare judecătorească din 26 Iunie 1924 (cu modificările ulterioare), hotărîrile organelor puterii judecătorești se pronunță în numele legii și se execută în numele Regelui, căruia îi este încredințată, de art. 39 din Constituție, puterea executivă ; iar exercițiul acestei puteri este deferit guvernului, în numele Regelui (art. 92 din Constituție) ;

Că art. 373 proc. civ. prevede că nici o hotărîre a Tribunalului sau a Curților nu se poate execută decât după ce este investită cu titlul executor prevăzut de art. 135 din proc. civilă. afară de hotărîrile pregătitoare și de hotărîrile executorii provizorii, cari se execută și fără titlul executori ;

Că, după art. 378 proc. civ., nici o urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât în virtutea unui titlu executoriu, sau a unei hotărîri, date cu execuție provizorie și pentru o datorie certă și lichidă, iar după art. 375 proc. civ. titlul executoriu nu se pune decât asupra hotărîrilor cari au rămas definitive și a actelor autentice, conform art. 20 din legea autentificării actelor ;

Având în vedere că, conform art. 119 proc. civ. după ce hotărîrea s'a semnat și pronunțat în public, ea își are toată puterea legală și judecătorul nu-și mai poate retrage semnătura, iar reformarea, revizuirea sau casarea hotărîrii nu se poate face decât în cazurile și modurile prevăzute de lege (art. 316 proc. civ. privitor la calea apelului în materie contencioasă, art. 104 pr. civ. în privința apelului în materie

grațioasă, art. 288 proc. civ. relativ la revizuirea și art. 32 și urm. din legea pentru organizarea Curții de Casație relativ la calea recursului) ;

Considerând că, din analizarea textelor mai sus menționate, reiese că rolul jurisdicțional de natură contencioasă al judecătorului încetează, în principiu, cu darea și pronunțarea hotărîrii, și că formula executorie se pune de judecător, nu în baza funcțiunii sale jurisdicționale, ci pe temeiul delegației dată lui prin lege, de către Capul puterii executive, după cum se constată chiar din cuprinsul formulei executorie ;

Că însă, în aplicarea măsurii acesteia, de a pune formula executorie, judecătorul nu procede în mod automat, ci este chemat a cercetă, pe cale grațioasă, dacă sunt îndeplinite condițiunile prevăzute de art. 376 proc. civ., iar în privința investirii actelor autentice, art. 20 din legea autentificării din Septembrie 1886, prevede că judecătorul este ținut a examina exigibilitatea actului, înainte de a-l investi ; deci, în toate cazurile, judecătorul trebuie să cerceteze și să aprecieze, pe cale grațioasă, și măsura pe care el o ia este analoagă încheierei prevăzute de art. 104 pr. civ. ;

Că, mai mult, în cazul special al hotărîrilor date în țări străine, art. 374 proc. civ. dispune să nu se încuviințeze investirea decât dacă, după citarea părților, se constată că acele hotărîri au fost date de Tribunalul competente, dacă au rămas definitive, dacă nu se calcă legile române de ordine publică și dacă există reciprocitate între amândouă statele respective ; deci procedura acestei investiiri poate lua o formă contencioasă, depășind cadrul art. 104 proc. civilă ;

Considerând că, chiar dacă s'ar admite că nu este nevoie de o încheiere pentru investire și că ar fi suficientă o simplă rezoluțiune, socotindu-se încheierea ca nefiind de esența investirii și că lipsa ei n'ar atrage nulitatea investirii, totuși măsura în sine a investirii rămâne supusă apelului, ca orice măsură de ordin grațios, căreia legea nu-i ridică în mod expres posibilitatea vre-unei căi de atac de drept comun ;

Considerând că, întrucît art. 388 și 496 proc. civ. dispun că executarea silită în baza unui titlu executor, începe printr'o somație, dacă urmărirea este mobilă, sau printr'un comandament, dacă urmărirea este imobiliară, urmează că acestea sunt primele acte de executare și că investirea nu poate fi socotită decât ca o formalitate prealabilă executării, și în îndeplinirea căreia judecătorul nu lucrează prin delegația legală a capului puterii executive, ci lucrează în calitate sa de organ al puterii judecătorești, exercitând de regulă atribuțiile sale de natură grațioasă, și numai excepțional atribuțiile sale de natură contencioasă, adică funcțiunea jurisdicțională propriu zisă ;

Considerând că, dacă nu se poate tăgădui celui care este supus unei urmăriri, începute în baza unui titlu investit, dreptul de a atacă investirea cu formula executorie pe calea contestațiunii îndreptate în contra urmăririi silită, pretinzând cu această ocaziune că s'a aplicat, în mod eronat, formula executorie, — din aceasta nu se poate deduce inadmisibilitatea principială a apelului în contra încheierei de investire, din moment ce nici un text de lege nu derogă, în această privință, dela regula pusă în art. 104 proc. civ., după care măsurile de ordin grațios sunt supuse apelului ; deci incidentul de inadmisibilitate ridicat de intimată urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier Al. Costin, Curtea respinge incidentul.

Semnați : *N. N. Ioanid, Al. Costin, I. Dobrescu, M. Possa, Al. Liciu.*

TRIBUNALUL ILFOV, s. II com.

Audiența din 17 Iunie 1931.

Președinția d-lui *Hariton Udrea, Judecător.*

Banca Iancu Grumberg cu Traian Coman și N. Gh. Comănescu

CONCORDAT PREVENTIV. — SENTINȚA DE OMOLOGARE OPOZABILĂ TUTULOR CREDITORILOR ANTERIORI.

CONCORDAT. — ACȚIUNEA CREDITORULUI NEVERIFICAT LA CONCORDAT. — ADMISIBILITATE. — EFECTE — ART. 42 LEGEA CONCORD. PREVENTIV,

1. Sentința de omologarea concordatului face concordatul obligatoriu pentru toți creditorii anteriori cereri de concordat, indiferent dacă creditorii au venit la verificarea creanțelor în concordat sau nu, textul legii nedistingând și nici rațional nefiind de a distinge între acești creditorii.

2. Creditorul care nu a venit la verificarea creanțelor în concordat poate introduce acțiune pentru stabilirea creanței sale și debitorul nu poate pretinde ca acțiunea să fie admisă numai pentru cota concordatară, fiind că ceea ce urmărește creditorul este numai stabilirea creanței sale, iar la execuția concordatului acesta nu poate veni decât ca și ceilalți creditorii ai debitorului în concordat, în limitele sentinței de omologare.

No. 736. — Admis apelul făcut de Banca Iancu Grumberg în contra Cărții de judecată cu No. 2843/930 a judecătoriei Ocolului V București, în proces cu Traian Coman și N. Gh. Comănescu.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Banca Grumberg din București, contra cărți de judecată No. 2843/930 a Judecătoriei ocolului V București, prin care s'a respins acțiunea apelantei îndreptată contra lui Traian Coman ca emitent și N. Gh. Comănescu ca girant pentru plată în solidar a sumei de 25.000 lei, pe baza unei cambii protestate ;

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților ;

Având în vedere că se constată că apelanta a introdus la prima instanță o acțiune cambială, cerând să fie obligați în solidar Traian Coman ca emitent și N. Gh. Comănescu ca girant la plata sumei de 25.000 lei, că pârîtul N. Gh. Comănescu a prezentat în fața primei instanțe sentința com. No. 1022/930 a Trib. Ilfov s. I com., din care se constată că acesta a obținut un concordat preventiv, că față de această sentință prima instanță a considerat ca prematură acțiunea și a respins-o ca atare, că în contra cărți de judecată pronunțată s'a făcut apelul de față, cerându-se admiterea lui pe lângă emitent, care nu se găsește în concordat, și contra girantului N. Gh. Comănescu, că intimatul N. Gh. Comănescu a susținut că reclamantul neparticipând la con-

cordat, el nu poate introduce acțiunea de față, ci trebuie să aștepte trecerea termenului de concordat, ca să poată să obțină hotărîrea ;

Având în vedere că chestiunea care se impune examinării este aceea, dacă prin faptul că un debitor se află în concordat, un creditor mai poate să obțină o hotărîre contra debitorului său pentru o creanță anterioară concordatului ;

Considerând că după art. 42 leg. concord. prev., sentința de omologare face concordatul obligatoriu față de toți creditorii anteriori cereri de concordat ; că este indiferent dacă acești creditorii sunt verificați la concordat sau nu, sentința de omologare le este opozabilă tuturilor ; că acest lucru rezultă din textul legii, care nu face nici o distincție, acest test arătând că sentința de omologare le este opozabilă tuturilor creditorilor anteriori ; că nici rațional nu ar fi, ca creditorilor care nu au fost verificați la concordat, să li se facă situația așa de rea, ca ei în timpul executării sentinței de omologare, să nu vină la cota concordatară, de care beneficiază ceilalți creditorii, că deci creditorii debitorului în concordat vin la execuția concordatului, indiferent dacă au venit sau nu la verificarea creanțelor în concordat ;

Considerând că creditorii care nu au venit la verificarea creanțelor, pot să-și stabilească creanțele lor pe calea judecătorească obișnuită ; că debitorul nu poate să pretindă, ca creditorul să obțină hotărîrea numai pentru cota concordatară, fiindcă în instanța legată cu acțiunea creditorului, se stabilește numai care este creanța acestuia, că odată obținută hotărîrea, creditorul intră și el în rândul creditorilor celorlalți, având aceleași drepturi față de debitorul ce se găsește în concordat, hotărîrea creditorului deci nu poate să fie executată, decât în condițiile sentinței de concordat și la termenele acolo arătate, iar dacă creditorul ar vrea să execute hotărîrea pentru întreaga creanță cuprinsă în ea, debitorul prin contestații la executare poate să se opună la această execuție, cerând ca creditorul să fie satisfăcut numai în limitele cuprinse în sentința de concordat.

Având în vedere că față de cele expuse se vede că acțiunea pornită de reclamantă, pentru o creanță, pe care prima instanță o constată anterioară cereri de concordat, trebuia să fie primită de prima instanță ; că prin hotărîrea apelată judecându-se altfel, apelul făcut se găsește întemeiat și se admite în consecință.

Pentru aceste motive redactate de d-l judecător *Hariton Udrea* admite apelul.

Semnați : *Hariton Udrea, Theodor Brăiloiu.*

BIBLIOGRAFIE

A apărut ;

Recursul în Casație și Contenciosul Administrativ

Un foarte apreciat și util volum de 1200 pagini, cuprinzând comentarul legilor Curții de Casație și a Contenciosului Administrativ, după doctrină și jurisprudență, de D-l **C. Hamangiu**, Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție, membru onorabil al Academiei Române, directorul revistei «*Pandectele Române*», cu colaborarea D-lor *Rihard Hut-sneker* și *George Iuliu*, avocați.

Editura „*Naționala*” S. Ciornei, București, 1930.

Peștețul lei 600